

Leila Korpela

Kansainvälinen suo- ja turvekongressi Tukholmassa kesällä 2012

Maailman suurin suoalan kokous

Kansainvälinen turveyhdistys (International Peat Society, IPS) järjestää neljän vuoden välein soiden ja turpeen tutkimusta käsittelevän kongressin. Vuoden 2012 kesäkuun ensimmäisellä viikolla Tukholmassa pidetty viiden päivän turvekongressi oli järjestyksessä jo neljästoista. Kongressin järjestelyistä vastasi TorvForsk (Stiftelsen Svensk Torvforskning). Kongressin teema oli ”Turvemaat tasapainossa”.

Kongressiin osallistui noin 600 asiantuntijaa kaikkiaan 31 eri maasta. Suomalaisia oli mukana noin 80, ruotsalaisia lähes saman verran ja saksalaisia osallistujia peräti jopa 100. Euroopan ulkopuolelta suurin ryhmä olivat indonesialaiset ja malesialaiset. Uusimpia soihin ja turvemaihin liittyviä tutkimustuloksia esiteltiin niin boreaaliselta, temperaattiselta kuin trooppisiltakin alueilta, kaikista maanosista. Kaikkiaan 400 esitelmästä kuvastui hyvin tämän hetkinen tutkimuksen laajuus ja poikkitieteellisyys. Tervetuliaispuheen piti kongressin puheenjohtaja, Ruotsin maatalousyliopiston professori *Björn Hånell* Uumajasta.

Kongressin tieteellinen sisältö

Kongressin tieteellisessä ohjelmassa olivat soiden eri käyttömuodot, soiden inventointi, suojeleminen, ekologia ja erityisesti soiden merkitys maapallon ainekierrossa. Ohjelma oli jaettu pääteemoihin IPS:n määrittämien

yhdeksän turvemaiden käyttömuodon mukaisesti: suo- ja turvevarojen inventointi ja soiden suojeleminen, kasvu- ja energiaturpeen käyttö, turvemaiden maatalouskäyttö, soiden häiriönjälkeinen jatkokäyttö ja ennallistaminen, turvebalneologia (turvehoidot) ja soiden monikäyttö, turvemaan metsien ekologia ja käyttö, trooppiset suot sekä hiili- ja kasvihuonekaasutase. Kaikkia teemoja yhdistivät ilmastonmuutokseen liittyvät aiheet.

Kokouksen kutsupuheenvuorojen yhtenä pääaiheena olikin ”Turvemaat ja niiden rooli globaalissa hiilen kiertämisessä”, josta puhui Maailman ympäristö- ja ilmastonmuutoskeskuksen professori *Nigel T. Roulet* Kanadasta. Hän tähdensi esitelmässään soiden ja turvemaiden tärkeyttä kasvihuonekaasujen nettotaseen säätelijänä. Pohjoisten turvemaiden arvellaan sisältävän 20–30% maapallon mantereisesta hiilestä ja turvemaiden osuus vuotuisesta metaanipäästöstä on 5–15%. Rouletin mukaan soiden kasvihuonekaasujen säätelystä on saatava lisää tietoa, jotta turvemaiden osuus ilmaston ja ympäristön muutoksessa pystytään paremmin mallien avulla ennustamaan. Pienetkin muutokset kosteudessa (5–10%) ja lämpötilassa (2–3°C) johtavat suuriin muutoksiin ekosysteemeissä. Monet turvemaan ekosysteemit pystyvät ylläpitämään omaa sisäistä säätelyä. Tämä säätely pettää, jos muutos on nopea tai suuri, kuten esimerkiksi ikiroudan sulaminen.

Toinen pääpuhuja, IPS:n tieteellisen toimikunnan puheenjohtaja, Nottinghamin yliopiston professori *Jack Rieley* Isosta-Britanniasta esitelmöi vuonna 2010 julkaistusta ”Turvemaiden vastuullisen käytön

strategiasta” ja strategian jälkeisestä tulevaisuudesta. IPS ja Euroopan energia- ja kasvuturveyhdistys (EPAGMA) pyrkivät yhdessä työskentelemään turvesertifikaatin saavuttamiseksi sekä luomaan yhteiset kansainväliset säännöt turpeen ja turvemaiden kestäväälle käytölle, josta kyseinen IPS:n strategia on jo ensimmäinen askel.

EPAGMAN puheenjohtaja *Norbert Siebels* korosti esityksessään kasvuturpeen ja energiaturpeen kestävää ja vastuullista käyttöä ja luotsasi alan tulevaisuuden näkymiä. Hänen mukaansa suurten yritysten tulee johtaa esimerkillään vastuullista kasvuturveja energiakäyttöä. Joka päivä alan toiminnassa ovat mukana niin ympäristö-, talous- kuin sosiaalisetkin vaikutukset, tuotteen laadun rinnalla.

Kongressin tieteellinen anti

Soiden inventointi ja suojele

Soiden inventointi ja suojele -teemakokonaisuus oli noin sadan esityksen perusteella laajin. Teema oli jaettu viiteen osioon. Ensimmäisessä, *Inventointiosiossa*, esitelmien aiheissa näkyi ilmastonmuutokseen keskittyviä inventointitutkimuksia, kuten esimerkiksi USDA Forest Service:n tutkijoiden pitkäkestoinen tutkimus Pohjois-Minnesotassa, jossa tutkitaan boreaalisen vyöhykkeen suoekosysteemin vaikutuksia ilmastonmuutokseen. Tutkimuksen koelohjoilla käytetään 12–14 metrin läpimittaisia kamioita, joiden lämpötilaa voidaan nostaa yhdeksällä celsiusasteella ja samalla altistaa alat jopa 900 ppm:n hiilidioksidipitoisuuksille.

Ilmastonmuutokseen liittyi myös Lundin yliopiston tutkimus, jossa Etelä-Ruotsin kohosoiden turpeen kerrosten ja fossiilisten männynrunkojen avulla rekonstruoidaan jääkauden jälkeisten aikajaksojen kosteusoloja.

Turvevarojen inventoinnista ja kirjanpidosta kuultiin Suomesta Geologian tutkimuskeskuksen (GTK) tutkijoiden esitys. GTK:n turvevaratiedot ovat saatavana verkossa ja ovat siten julkisessa jakelussa digitaalisina karttoina alueittain ja maankäyttömuodoittain. Posterisitelmissä tarkasteltiin turpeen geokemiaa, paleoekologiaa, turvevarojen määrää, inventointimenetelmiä ja hiilen kertymää.

Hydrologian osion esitelmien aiheita olivat niin

pohjaveden tasojen vaihtelu soiden ennallistamisen yhteydessä kuin valunta ja veden happamuus ennallistetuilta, entisiltä ja käytössä olevilta turpeennostoalueilta Ruotsissa ja Suomessa sekä myös liukaisen orgaanisen hiilen ja typen päästöt Koillis-Saksan turvepelloilta. *Soiden suojele ja soiden maisematason toiminnallisuus* -osion esityksissä kerrottiin Irlannin soiden suojelehankeista, Venäjän arktisten soiden monimuotoisuudesta ja Pohjois-Ruotsin soiden määrästä, rakenteesta ja ilmastonmuutoksen mahdollisista vaikutuksista Ruotsin kansallisen inventoinnin (NILS) koelohjoilla Norbottenin ja Västerbottenin alueella (kuva 1).

Soiden ja turvemaiden ekosysteemipalvelut -teeman esityksiä oli eniten Saksasta ja Isosta-Britanniasta, mutta myös Suomesta tähän teemaan kuului kolme esitystä. Metlan professori *Anne Tolvanen* esitteli Suomen suostrategiaa ja Suomen soisimman maakunnan, Pohjois-Pohjanmaan, alueellista soiden käytön strategiaa ja siihen liittyvää ekosysteemipalvelututkimusta. Posterisesityksistä on erityisesti mainittava Suomen ympäristökeskuksen Kaisu Aapalan tutkimus ”Boreaalisten soiden ekosysteemipalvelut”, jonka yhteistyökumppaneina ovat Helsingin ja Itä-Suomen yliopistot, Pellervon taloudellinen tutkimuskeskus, Pohjois-Karjala-keskus sekä Metsätalouden kehittämisskeskus Tapio. Tutkimuksessa selvitetään sekä luonnontilaisten että ojitettujen soiden ekosysteemipalveluja Pohjois-Karjalassa tapaustutkimus-tyyppisesti.

Turve kasvualustana, energiana ja sen muu käyttö

Kasvuturve-osion esitelmissä selvisi, että ammattimaisessa kasvihuonekasvatuksessa 85%:ssa käytetään kasvualustana turvetta. Suomessa rahkasammalkasvuturpeen kasvatuskokeet ovat lupaavia. *Energiaturve*-osion esitelmat olivat energiaturvetta käyttävistä maista kuten Irlannista, Suomesta, Ruotsista, Venäjältä, Valko-Venäjältä ja Ukrainasta. Niin kasvu- kuin energiaturve-esitelmien aiheissa näkyi selvästi pyrkimys vähentää turpeen käytön haitallisia ympäristövaikutuksia, erityisesti ilmastovaikutuksia. Esimerkiksi Irlannissa turpeen energiakäyttöä aiotaan selvästi vähentää. Ruotsalaisissa esitelmissä keskityttiin esittämään, mitä kestävä kehityksen mukainen turpeen käyttö tarkoittaa ja tarkasteltiin

Kuva 1. Luonnontilaisen Jordbärsmyren-keidassuon reunan rämettä. Suo on laajin, parhaiten säilynyt, konsentrinen kohosuo itäisessä Ruotsissa. Kongressin yhden päivän retkellä tutustuttiin Ruotsin soihin ja niiden kestäväan käyttöön. Suurin osa 14 retkikohteesta oli Uppsalan lähialueilla. (Kuva Leila Korpela)

energiaturpeen käytön ilmastovaikutusta elinkaari-skenaariomallin avulla.

Suomen ympäristökeskuksen *Tapio Lindholm* esitelti turpeennoston vesistövaikutuksista nousseesta mediakohusta tehtyä analyysiä ja korosti vuonna 2011 valmistuneen Kansallisen suo- ja turvemaiden strategian tärkeyttä, joka on laadittu juuri tällaisten tilanteiden estämiseksi. Strategian tarkoituksena on pystyä sopimaan yhteisesti soiden kestävästä ja vastuullisesta käytöstä. Muissa Suomen esitelmissä kerrottiin vuoden 2012 aikana aloitetusta GTK:n järvisedimenttitutkimuksesta turpeennoston vesistövaikutusten selvittämiseksi. Lisäksi kerrottiin Suomen turvevaroista ja sellaisista turvemaista, jotka teknisesti voisivat sopia turpeen tuotantoon. Esillä oli myös turpeen käyttö osana noin sadan kaupungin lämmitys- ja sähköntuotantoa. Mainittavaa oli se, että suomalainen hyvin laajapohjainen energiatalous

on EU-komission mukaan EU:n parasta. Myös uusista, Suomessa kehitetyistä, tehokkaammista, vähemmän ympäristövaikutuksia aiheuttavista turpeennoston tekniikoista pidettiin esitelmiä.

Häiriintyneiden turvemaiden ennallistaminen ja kunnostaminen sekä turpeennostosta vapautuneiden soiden ja suonpohjien ennallistaminen ja jatkokäyttö

Teeman esityksissä käsiteltiin enimmäkseen kasvuturpeen nostosta vapautuneiden turvekenttien ennallistamista. Enemmistönä olivatkin itäkanadalaiset tutkimukset, joista sai hyvän kuvan noiden laajojen, eroosiolle alttiiden turvekenttien ennallistumisketjyksestä lähes 20 vuoden ajalta. Irlantilaisten esityksissä tutkittiin energiaturpeen noston jälkeisten

suonpohjien sekä metsitettyjen peittosoiden ennallistamista. Suomesta oli kaksi esitystä Etelä-Suomen korpien ennallistamisesta. *Liisa Maanavilja* vertaili ennallistettua, pitkään ojitettuna ollutta korpea luonnontilaiseen korpeen. Tutkimuksesta on käynyt ilmi, että luonnontilaisen korven turvekerros päästää eniten hiilidioksidia kun taas ennallistetun, uudelleen vesitetyn korven turvekerros eniten metaania.

Rahkasammalten viljely -osiossa käsiteltiin rahkasammalten kasvattamista sammalversojen kärkipalasta tai itiöistä joko uudeksi kasvuturpeen ainekseksi tai ennallistamaan entisiä kasvuturpeennostoalueita tai jopa viljelyyn käytettyjä entisiä turvemaita, joita on varsinkin Saksassa. Tämä aihealue koostuikin lähes kokonaan saksalaisten esityksistä. Suomessa Metlan, MTT:n ja Vapon yhteistutkimuksessa on jo hyvin tuloksin onnistuttu tuottamaan rahkasammalbiomassaa kasvuturvekäyttöön.

Uutena teemana kokouksessa esiteltiin *Vuoristojen turvemaa ja niiden ennallistaminen*. Teemaan sisältyi turvemaiden tutkimusta ja tietoa ennallistamisesta sellaisista maista, joita ei heti yhdistäisi suon-tutkimukseen. Mielenkiintoista oli kuulla vaikka Kaakkois-Australian ”Snowy Mountains”-vuoriston laitumena käytettyjen turvemaiden ennallistamisen vaikutuksista.

Turvemaiden metsien ekologia ja käyttö

Suometsätalouden tutkimusteema jakautui kahteen osioon: suometsätalouden vesistövaikutukset ja suometsätalouden menetelmät. Suomen edustus tässä teemakokonaisuudessa oli perinteisesti hyvin vahva. Esityksiä muiden maiden suometsätutkimuksista oli Kanadasta, USA:sta, Irlannista, Virossa, Latviasta ja Ruotsista. Suomesta professori *Hannu Mannerkoski* oli ensimmäisen osion kutsuttuna puhujana. Hän esitti kattavan kuvauksen suomalaisesta suometsätaloudesta noin sadan vuoden perspektiivillä päätyen nykypäivän kysymyksiin kuten kunnostusojitusten vesistövaikutuksiin ja keinoihin haittojen vähentämiseksi. Muissa suomalaisten esityksissä aiheina olivat niin metsäojitettujen soiden ennallistamisesta aiheutuvat ravinne- ja orgaanisen hiilen päästöt kuin arviot riittävästä puuston määrästä sadannan ja haihdunnan tasapainon ylläpitämiseksi ja näin

kunnostusojituksen välttämiseksi.

Useat irlantilaisien peittosoiden metsänkasvatusta käsittelevät tutkimukset antoivat hyvän kokonaiskuvan sikäläisestä suometsätaloudesta. Erityisesti vesistövaikutukset ja niiden ottaminen huomioon olivat korostuneet. Myös Kanadan boreaalisten suometsien hyödyntämisessä on ollut ongelmia, kun pohjoismaisten käytäntöjen soveltaminen mustakuusen kasvupaikoilla ei ole ollutkaan menestyksellistä. Kanadassakin on kiinnitettävä huomiota turvemaiden metsien käsittelyssä hydrologisen kierron häiriöherkkyyteen ja siihen, miten eri toimenpiteet vaikuttavat virtaavien vesien laatuun.

Toisessa osiossa yhdysvaltalainen *Carl Trett* kertoi suometsätalouden vaikutuksista ekosysteemipalveluihin. Uusiutuvien energialähteiden ja biopoltoainien kasvava kysyntä edellyttää uusia käytäntöjä suometsissä ja herättää uusia kysymyksiä toimenpiteiden vaikutuksista. Esimerkiksi, mitä vaikutuksia aiheuttavat lisääntyvä käyttö, lyhyemmät kiertoajat, harvennukset, vaikutukset hiili- ja ravinnevarastoihin ja vaikutukset veden laatuun. Hänen viestinsä oli, että uudenlaisten vaikutusten arvioimiseen tarvitaan uudenlaisia malleja ja lisää tutkimusta. Suomalaisetkin saattoivat jo esittää tietoja bioenergian kasvavan kysynnän aiheuttamista ongelmista. Lisääntyvä kokopuukorjuu ja pieniläpimittaisen puun käyttö aiheuttavat ravinteiden kulkeutumista pois kasvupaikalta. Tutkimuksissa selvitetään, miten erilaisilla korjuumenetelmillä voidaan pienentää poistuvia ravinnemääriä. Myös turpeennostosta vapautuneilla, puu- ja turvetuhkalannoitetuilla, suonpohjilla kasvatettavasta hieskoivubiomassasta oli saatu lupaavia tuloksia. Suomalaisittain ajankohtaisesta aiheesta, suometsien uudistamisesta, kuultiin myös uusimpia tutkimustuloksia, kuinka uudistamismenetelmänä esimerkiksi pienaukkohakkuu ojitusaluiden kuusikossa toimii hyvin. Kuultiin myös suometsien uudistamisen muokkausmenetelmien vaikutuksesta pohjaveteen ja pintakasvillisuuden palautumiseen ja kuinka mätästys ei lisännyt hiilidioksidipäästöjä muokkaamattomaan verrattuna.

Trooppiset suot

Vaikka kongressi olikin tällä kertaa Pohjoismaassa, trooppiin soiden tutkimus oli hyvin esillä ja jopa pa-

remmin edustettuna kuin edellisessä, neljän vuoden takaisessa kokouksessa Irlannin Tullamossa, jossa aihe oli ensimmäistä kertaa omana erillisenä teemakokonaisuutena. Trooppisten soiden teeman runsas osanotto selittyi osittain sillä, että seuraava IPS:n kongressi pidetään Malesiassa vuonna 2016. Toinen selittävä tekijä on juuri trooppisilla soilla tapahtuvien nopeasti laajenevien maankäyttömuutosten suuri vaikutus globaaliin ilmastomuutokseen.

Suurin osa trooppisten soiden esitelmistä käsittelee Kaakkois-Aasian soita, mutta mukana oli tutkimuksia myös Afrikan ja Etelä-Amerikan soilta. Ensimmäisen osion aiheet käsitelivät pääosin *trooppisten soiden ainedynamiikkaa*. Toisen osion esityksessä tarkasteltiin *trooppisten soiden käytön kestävyyttä*; tämän moniulotteisen suoekosysteemin maankäyttömuutosten mukanaan tuomia ongelmia, kuten metsäkadon suhdetta alueen elinkeinoihin ja köyhyyteen. Osiossa esiteltiin myös havaintoja säätelemättömän maankäytön, laittomien hakkuiden ja kuivatuksen seurauksena tapahtuneesta turpeen pinnan alenemisesta ja metsäbiomassan pienenemisestä Sumatralla.

Kolmannessa osiossa tarkasteltiin *trooppisten soiden hiilidynamiikkaa* niin kirjallisuuteen perustuvien globaalien arvioiden kuin yksittäisten maastomittaustutkimusten perusteella. Trooppisiin soihin on arvioitu kertyneen noin 89 gigatonnia hiiltä. Hiilimäärän on arvioitu pienenevän erityisesti ihmistoiminnan vaikutuksesta.

Neljännän osion esitelmissä pohdittiin tropiikin soita käyttävän teollisuuden, paikallisyhteisöjen toiminnan ja ennallistamisprojektien kannalta mahdollisuuksia kestäväan maankäyttöön ja kasvihuonekaasujen päästöjen vähentämiseen. Laaja kansainvälinen katsaus osoitti teollisten plantaasien kattavan 3,1 miljoonaa hehtaaria eli 20% Malesian niemimaan, Sumatran ja Borneon suomaista vuonna 2010, ja 70% tästä alasta on otettu käyttöön 2000-luvulla. Teollisilta plantaaseilta tulevien vuotuisten hiilipäästöjen arvioitiin kasvavan nykyisestä 230 miljoonasta tonnista 450 miljoonaan tonniin vuoteen 2020 mennessä.

Kaakkois-Aasian trooppisten soiden ydinalueet käsittävät Indonesian turvemassiivit Sumatran saarella, Papualla sekä Kalimantanin provinseissa Borneolla. Malesian suoalueet keskittyvät Malesian niemimaan eteläosiin sekä Sarawakin ja Sabahin

alueille Borneon pohjoisreunalle. Seuraava IPS:n maailmankongressi pidetään trooppisten suomaiden ja myös laajojen soiden maankäyttömuutosten ydinalueella Kuchingissa, joka sijaitsee Malesialle kuuluvassa Sarawakissa.

Turvemaiden hiili- ja kasvihuonekaasutaseet

Ilmastomuutos- ja turvemaiden hiilidynamiikka- ja kasvihuonekaasutasapaino -teema oli jaettu luonnontilaisten ja häiriintyneiden turvemaiden hiilidynamiikka osioon.

Luonnontilaisten tai luonnontilaisten kaltaisten soiden hiilitase- ja kasvihuonekaasuvuotokimuksia esiteltiin lähinnä boreaalisen vyöhykkeen soilta. Luonnontilaisten turvemaiden hiilitasetutkimuksia oli eniten Suomesta ja Ruotsista, mutta kiitettävästi esityksissä olivat edustettuna myös Venäjän Länsi-Siperian ja Kanadan suot samoin kuin soita Yhdysvaltain pohjoisosista ja Skotlannista. Kahdessa esitelmässä käsiteltiin Holocene Peat Model (HPM) -mallin kykyä ennustaa turpeen ja hiilen kertymistä kymmenistä satoihin vuosiin. *Julie Talbotin* tutkijaryhmä oli mallittanut Itä-Kanadassa sijaitsevan Mer Bleuen -suon ja Ruotsin Degerö Stormyrin kehitystä. *Eeva-Stiina Tuittilan* tutkimusryhmä taas oli ennustanut suon kehitystä Pohjanmaan maankohoamisrannikon eri kehitysvaiheessa olevien soiden kasvillisuuden ja turvekerrosten perusteella sekä HPM-mallilla. Tutkimuksen mukaan, suon kehityskaaren edetessä nuoresta suosta 3000 vuotta vanhaan rämeeseen, hiilen vuosittainen kertyminen vaihteli 2:sta aina 34 g:aan hiiltä/neliömetrillä. Hiilenkertymä oli suurinta suon kehityskaaren keskivaiheilla. Molempien esitysten pääviesti oli, että melko yksinkertainen, eri kasviryhmien tuotukseen, suon hydrologiaan ja orgaanisen aineen hajotukseen perustuva malli kykenee ennustamaan suon kehitystä pitkällä aikavälillä: mallin ennusteet olivat mielekkäitä ja seurasivat pääosin todellisten soiden kehitystä. *Annalea Lohilan* kaas- ja hiilitasetulokset Suomen Lapista, Lompolojänkhän aapasuolta, täydensivät hyvin samantasoisia keidassoilta saatuja tuloksia, joilla tämän hetkinen hiilinielu eli hiilen vuosittainen kertyminen olisi 20–30 g neliömetrillä.

Häiriintyneiden turvemaiden hiilidynamiikka -osiossa esitelmien määrä ja kirjo oli runsaampaa

verrattuna luonnontilaisten soiden aiheisiin. Osio sisälsi lähinnä pohjoismaisten metsäojitettujen ja keskieuropalaisten, eniten saksalaisten, maatalouskäyttöön ojitetujen sekä irlantilaisten, kanadalaisien, suomalaisten ja ruotsalaisten kasvu- ja energiaturpeennostoon otettujen ja käytön jälkeen ennallistettujen, soiden hiilidynamiikka- ja kasvihuonekaasunvaihtotutkimuksia.

Suomalaisten tutkimuksissa pohdittiin, ovatko metsäojitetut suot hiilen lähteitä vai varastoja. Tutkimuksen mukaan ojitus aiheuttaa turpeen hajoamista ja häviämistä ravinteikkailla ojitetuilla soilla mutta ei juurikaan karuilla soilla. Toisaalta ojituksen jälkeen pienentyneet metaanipäästöt ja kasvava puusto tekevät jopa ravinteikkaammat metsäojitetut suot ajan myötä hiilen varastoiksi.

Irlantilaisen *Florence Renou-Wilsonin* esityksessä tasapainoiltiin hiilidioksidipäästöjen vähentämisen ja metaanipäästöjen lisäämisen välillä. Irlannin maatalousmaista noin 300 000 hehtaaria on ruohoa kasvavia turvemaita. Hiilidioksidipäästöjä voitaisiin vähentää arviolta kolmanneksella nostamalla vedenpinta 30 cm syvyyteen, mikä ei vielä lisäisi merkittävästi metaanipäästöjä.

Saksalaisessa organisten maiden tutkimusprojektissa hiili- ja kasvihuonekaasujen mittauksia oli tehty koko maassa ja tarkoituksena oli laatia kasvihuonekaasubudjetit Saksan kansalliseen kasvihuonekaasuraporttiin.

Suomalaisten kasvihuonekaasututkimuksia esiteltiin ojitetujen korprien ennallistamisesta ja Pohjois-Pohjanmaan maankohoamisrannikon nuorten soiden ennallistamisesta. Yhteistä ennallistettujen turvemaiden tutkimuksille oli, että ainakin aluksi metaanipäästöt kasvoivat vesittämisen seurauksena.

Osion viimeisessä esityksessä *Hans Joosten* pohdi mahdollisuuksia myydä soiden vettämisestä syntyviä päästövähennyksiä. Tällä hetkellä on jo mahdollista myydä päästöoikeuksia vapaaehtoisessa päästökaupassa. Päästöoikeudet ovat kuitenkin niin

halpoja, että ojitetun suon vettäminen ei useinkaan kannata. Lisäksi vasta toteutuneet päästövähennykset voi myydä, joten investointi suon vettämiseen toisi tuloja vasta vuosien kuluttua.

Onko maailman soiden ja turvemaiden käyttö kestävä?

Kongressin päättäjäpäivänä pidettiin IPS:n julkistamaan ”Turvemaiden vastuullisen käytön strategiaan” liittyvä keskustelutilaisuus. Tilaisuudessa kävi ilmi, että tällä hetkellä ainoastaan Suomella ja Malesialla oli jo omat kansalliset suostrategiat. Kongressin monista esitelmistä saattoi havaita, että vaikka maailmanlaajuisesti suo- ja turvealan piirissä toimivilla yhteisöillä ja yrityksillä on yhteinen kiinnostus soiden kestäväan käyttöön, niin kongressin teemankin mukaisen ”tasapainon” saavuttamiseksi, jolloin soiden ja turvemaiden käyttö olisi kestävä kehityksen mukaista, riittää vielä ponnisteltavaa.

Kokouksesta julkaistu materiaali

Magnusson, T. (toim.). 2012. The book of abstracts. The 14th International Peat Congress, Peatlands in Balance, Stockholm, Sweden, June 3–8, 2012. International Peat Society (IPS). Ljungbergs Grafiska, Klippan, Sweden. 336 s.

Resolution from the 14th International Peat Congress, 3–8 June 2012 in Stockholm, Sweden. <http://www.peatsociety.org/news/resolution-14th-international-peat-congress-3-8-june-2012-stockholm-sweden>

The 14th International Peat Congress. [Kongressin internetkotisivu] <http://www.ipc2012.se>

■ FT Leila Korpela, varttunut tutkija, Suoseuran sihteeri
Sähköposti leila.korpela@metla.fi